

Utazás egy omnibuszon.

— Levél a szerkesztőhöz. —

Négy, vagy öt esztendeje is van már annak, hogy nem ültem omnibuszon. Emlékszem, valami rettenetes düh és méreg fogott el, amikor utoljára leszálltam az özönvizelőtti bárkáról, amely olyan nyavalyásan döcögött, mintha minden pillanatban össze akarna esni — s akkor dühömben megfogadtam, hogy nem ülök többé omnibuszra. Mondom, ennek már négy, vagy öt esztendeje van s én fogadásomat eddig hűségesen megtartottam. Ha az omnibuszt láttam jönni, úgy elfordítottam a fejem, mintha valami régi haragosom jött volna velem szemközt, amiből elképzelheti, igen tisztelt szerkesztő ur, hogy nagyon nagy ellensége lettem a döcögő és rozoga járóműnek.

Tegnap Budán voltam egy barátomnál s estefelé kedvünk kerekedett, hogy kimenjünk a Városligetbe. A Krisztina-téren voltunk s barátom így fordult felém:

— Ülünk talán az omnibuszra, ez volna a leg-egyenesebb út.

— Omnibuszra? — kérdeztem s azt hiszem, már vérben is uszott a szemem.

— Igen — mondta barátom, természetes és magától értetődő hangon — mi van abban?

Régi jó barátom volt s én nem voltam olyan hangulatban, hogy kiönthettem volna gyűlöletemet. Megadással feleltem:

— Jól van.

Ugy éreztem, hogy én vagyok az az ember, aki most a legnagyobb áldozatot hozta a barátságért. Nem azért, mert megszegtem a fogadást, hiszen csak önmagamnak fogadtam meg, de még bennem élt a sok kellemetlen s lassu utnak emléke. Ideges ember vagyok; még akkor is sietni szeretek, amikor semmi

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

385.86

Hely

Idő

"1911"

Személy

Helyszám

Szerző Egy járókelő

Cím Utazás egy omnibuszon.

Forrás: Pesti napló

Bp.

(Hely)

1911

(Idő)

4/16

(Köt. v. füz.)

különösebb dolgom nincsen s az ideges ember sohasem felejt el azokat a pillanatokot, amelyekben kegyetlenül megkínózták.

De hogy ne szaporítsam hiába a szót: hát felültünk egy omnibuszra. Amikor elénk állt, ezt gondoltam magamban:

— Te utolsó, te rongy, te világszégylene, te Noé bárkája, amelybe csak azok szállnak föl, amelyekből Noé egy-egy példányt vitt magával, hogy ki ne veszzenek...

Az omnibusz megindult. Rázott, a kereke nyikorogott, de ment; lassan, de biztosan ment, haladt az ugynevezett cél felé. Megállt, aztán újra megindult s lassan és döcögve bár, de ment, ment... Valami megmagyarázhatatlan, valami különös érzés vett erőt rajtam. Ugy éreztem, bár még homályosan s majdnem öntudatlanul, hogy igazságtalan voltam, de még nem tudtam, nem eszméltem rá, hogy kivel és mivel. De amikor az Andrassy-utra értünk, egyszerre hatalmasat csaptam a homlokomra s felugrottam:

— Megvan! Megvan!

— Mi van meg? — kérdezte barátom izgatottan.

— Az, hogy az omnibusz a legnagyobb in-tézmény.

Barátom elmosolyodott:

— No, ez egy kis jóakaratu tulzas...

— Nem tulzas — heveskedtem. — Nem bizony s én, ha kell, a két karommal védem meg minden támadás elől a régi, de becsületes járóművet.

Nem tudom önnek leírni, igen tisztelt szerkesztő ur, hogy micsoda mámoros és diadalmas érzéseim voltak az omnibuszon. Levegős volt, mert a perronja teljesen nyitott, de benn is lebocsátva az ablaküvegek, úgy hogy a levegő átjárhatta minden zegézugát. És ment, haladt, futott, ahogy csak a lovak

birták: nem, egyetlen egyszer sem akadt el a Városligetig. Nem kellett a kocsisnak váltóállító fiukra várakozni, hogy azok kiudvarolhassák magukat a cselédeknek, nem kellett a hajóját megrugdosni, hogy tovább mehessen s nem volt előtte egy, de egyetlenegy kocsis sem, amelytől ne tudott volna tovább menni. Micsoda fenséges egy érzés volt ez! Menni, előre menni s el nem akadni: ez a mi különös, pesti évezetünk.

Én igazságtalan voltam az omnibusz iránt. S azért kénytelen vagyok bocsánatot kérni tőle s van szerencsém jelenteni igen tisztelt szerkesztő urnak, hogy az omnibusz Budapest legjobb és leggyorsabb közlekedési eszköze.

Tisztelettel

Egy járókelő.